

VERESS MIKLÓS

Holdfénykeringő

Iló-távolban

*Szüret lett. Darázshangos
a varázsdombos Mosdós.
Ennyi szín sem csordul tán,
csak Szászendre-palettán,*

*ki itt halt meg. Így ősszel.
S az élő most úgy néz fel
a lombos kavalkádra,
mintha utána látna.*

*Napok is egybeértek.
Csütörtök volt vagy péntek?*

*Péntek volt vagy csütörtök?
Mindegy. Az este megjött;*

*ágyamba beleestem,
amikor a 7-esben
valaki nagyot hörgött.
Aztán a bádogteknőt*

*hallottam csak zörögni.
Tudtam: nehéz a semmi.
Bennem is ennyi volt ott.
A kocs elnyikorgott,*

*s rég aludt már a kórház
szélén orvosi sorház;
míg itt, feledve holtat,
minden kórterem szunnyadt.*

*Csak én nem. Mintha máshol:
zörgésből, nyikorgásból
valaki Zenész árnya
egy opuszt komponálna;*

*megéreztetni rögtön:
a sötétfüggönyt
átégeti a holdfény.
Szédülni hívott erkély,*

*hogy törtezüstben lássam
mindazt, mit nemrég másan
– míg tisztul zene, távol
a kakofóniából –*

*mint kaleidoszkópban,
mit vásárokból hoztam,
magába bezárva –
átlényegül az ábra,*

*amikor összerázom.
Akár egy ősi álom,
olyan valós lehetne,
ha így nézné az elme;*

*ám, hirtelen, a múltból
minden összekavardul,
amikor már a lét is
csak hullámozó poézis:*

*holdfényen elderengő
élet-halál keringő.
És mi juthat eszembe,
mikor táncolnak szembe;*

*aztán az éjbe vissza:
Petőfivel épp Csinszka
Balassival se céda
citeráslány, de Léda;*

*Babits karjában Anna
oly könnyedén suhanva;
Kosztolányival Lilla,
Júliával Attila;*

*s habár nem így volt hajdan:
Lollival ott van Vajda –
és így tűnnek el sorra,
mert Berzsényivel Flóra,*

*ki visszatekint még. És
látja Ginával Illyést
csipkeszegélyű felhőn.
Aztán a hold is eltűn,*

*s holnapra visszarendez
mindent e táncteremhez.
A Nagy Zenészt se látni –
árnyéka zongorányi;*

*s halkul az elderengő
halál-élet keringő
múzsákról, kiknek lelke
mintha egymásba rejtve.*

*Mert lényegük, hogy voltak;
csókoltak vagy daloltak,
megcsáltak vagy csak hűen
eggyéháltak a bűnben.*

*Értük volt – értjük csak mi –
a verssé ölelt semmi.
Értünk van – féljük már mi:
ujjuk – szemünk lezárni.*

Mosdós 2004. szeptember vége

Mosdósi vigalmas

Gyurkovits Kálmán
igazi, szögedi professzor úrnak

*Egy átvirrasztott éjszaka;
pocoktúrások friss szaga,
s falusi füsté. Fölfele
hív reggelem jobbik fele,*

*a másik meg a föld iránt –
ahová végül hazaránt.
De addig is – a mindenit –
Bukolikában élek itt!*

*Egy kórházban, hol néhanap
tízszer is fordulhatna pap;
bár első és utolsó kenet
közt létezik még átmenet.*

*Van borpince és jóbarát,
ki megosztja velünk borát,
hogy míg lenn gyászmenet halad,
harangoznának poharak*

*inkább. Nézzünk el Mecsekig,
amíg az ég ránk nem esik,
Berken és Zselicségen át –
s köszöntsük föl Bukolikát.*

*Itt, hogyha jön az éjszaka,
fölszeng a kabócák dala
háttérzenéül. Reggelig
avarfüst száll az egekig.*

*Nem gazdagodnak emberek,
inkább dolgoznak eleget.
Esznek, ölelnek, s gyereket
csinálnak. Néha egyebet.*

Ámen után is bármikor
csordul dombon a misebor,
mennybe egy pincelikon át
lássunk, és Bukolikát

így köszöntsük föl épp azért,
mert itt a lélek hazatért;
s tisztára mosdhat, Bár a test
követni ebben néha rest;

nem amúgy higiénice,
dehát más az Urunk keze,
mint angyalé, s különben itt
lelopták Krisztus alfelit

is kőkeresztről. Vagy letört.
De így csügg. Így is elgyötört,
Templomban anyja érte esd,
Boldogasszonyé ez az est:

övé a föld. E kis haza
bartóki mikrokozmosza,
hol együtt szól rigó s darázs,
és nem halál az elmúlás,

mert dalolnak a gyerekek,
kiket bár halál fenyeget,
de anyjukért éneklük át
reményükké Bukolikát.

S hogy hol is geográfilag?
Nos, éppen a füstök alatt,
és pocoktúrások fölött,
Ha tovább még nem költözött,

Mert akkor mihez kezdek én,
meg magával e költemény.
Pocok, túrás se? Nincs tovább.
Túlálmodom az éjszakát.

Mosdós, 2004. október 5–6. Éjszaka.